

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **Mgr. et Mgr. M. E.,** zastoupená JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV-140036-8/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, č. j. 11 Ad 5/2018 - 26,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, č. j. 11 Ad 5/2018 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV-140036-8/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Vyšší policejní školy a Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Praze ve věcech kázeňských ze dne 7. 3. 2017, č. 1/2017 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku pro porušení základních povinností příslušníka podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o služebním poměru“), a byl jí uložen kázeňský trest písemné napomenutí; napadeným rozhodnutím pak bylo předmětné řízení podle § 188 písm. g) téhož zákona zastaveno.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Především zdůvodňovala přípustnost jí podané žaloby, když uvedla, že řízení ve věci jejího kázeňského přestupku sice bylo zastaveno podle § 188 písm. g) [ač ve svém podání chybně uvádí písm. c)] zákona o služebním poměru, což je rozhodnutí čistě procesní povahy, správní orgány ovšem měly předmětné řízení zastavit podle § 188 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť její odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla; pakliže by totiž žalovaný postupoval zákonně, vydané rozhodnutí by naopak bylo rozhodnutím ve věci. Poznamenala taktéž, že námitku zániku odpovědnosti uplatnila již v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Odkázala dále na judikaturu, dle níž jestliže správní orgán nezastavil řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za tento přestupek zanikla, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, k němuž soud přihlédne z úřední povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 1/2007 – 67). Žalobkyně měla za to, že důvod spočívající v zastavení řízení z důvodu zániku její odpovědnosti za kázeňský přestupek má přednost před důvodem aplikovaným žalovaným, totiž že věc byla postoupena podle § 187 zákona o služebním poměru Generální inspekci bezpečnostních sborů, když k tomuto postoupení došlo až po zániku její odpovědnosti. Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 6 Tdo 683/2013, pokud by však žalovaný řízení ve věci kázeňského přestupku zastavil podle § 188 písm. d) zákona o služebním poměru, zakládalo by takové rozhodnutí překážku věci rozhodnuté. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. c) s. ř. s.; protože však správní orgány předmětné řízení nezastavily z důvodu zániku její odpovědnosti za kázeňský přestupek, dotkly se tak jejích hmotných práv. Domnívala se proto, že napadené rozhodnutí přímo zasáhlo do jejího veřejného subjektivního práva, konkrétně do ústavně garantované záruky právní jistoty dle čl. 1 odst. 1 Ústavy, když způsobilo ztrátu jistoty, že může být veřejnou mocí sankciována pouze v zákonem limitovaném časovém prostoru, přičemž se odvolala na nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09. Dále namítala nepřímý zásah do svých ústavně chráněných práv dle čl. 40 odst. 5 Listiny, jakož i čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, dle nichž nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Poukázala na rozsudek ze dne 23. 4. 2008, č. j. 8 As 40/2007 – 61, v němž Nejvyšší správní soud výše uvedenou kompetenční výluku neuplatnil. Žalobkyně tvrdila, že i v jejím případě nelze z přezkoumání soudem ve správním soudnictví vyloučit rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení, když bylo vydáno z jiného důvodu, než jaký měl správní orgán aplikovat. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, je totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti k takovým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze. Dále pak žalobkyně obsáhle argumentovala ve prospěch zániku její odpovědnosti za kázeňský přestupek.

[3] Městský soud usnesením ze dne 16. 5. 2018, č. j. 11 Ad 5/2018 - 26 (dále jen „napadené usnesení“) podanou žalobu odmítl. Konstatoval, že pro projednání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu musí být splněna podmínka, že se nejedná o rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem, tedy o rozhodnutí procesní. Napadené rozhodnutí zrušující prvostupňové správní rozhodnutí a zastavující předmětné

řízení podle ustanovení § 188 písm. g) zákona o služebním poměru je ovšem rozhodnutím čistě procesní povahy, které není na překážku novému projednání věci v kázeňském řízení, pokud by věc byla opětovně postoupena příslušnému funkcionáři ke kázeňskému řízení. Městský soud tedy uzavřel, že žaloba nebyla podána proti rozhodnutí ve věci samé, pročež nebyla splněna podmínka přípustnosti žaloby.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Důvod kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v nezákonnosti napadeného usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedla, že si byla vědoma skutečnosti, že § 188 písm. g) zákona o služebním poměru je procesní povahy, a proto se již v žalobě velmi podrobně uváděla důvody pro nepoužití kompetenční výluky stanovené v § 70 písm. c) s. ř. s. Ze strany městského soudu však došlo pouze k formalistickému vyřízení podané žaloby, a to převzetím argumentace žalovaného z napadeného rozhodnutí, neboť vůbec nevzal v potaz, že toto rozhodnutí zasahuje do jejích veřejných subjektivních práv, a proto bylo na místě i v případě této kompetenční výluky aplikovat test založený na kumulativním splnění časové, věcné a osobní podmínky, jenž byl vymezen v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, pro výluku podle § 70 písm. b) s. ř. s. Protože se městský soud nikterak nevypořádal se stěžovatelčinou argumentací ohledně přípustnosti jí podané žaloby, uvedla ji totožně opět v kasační stížnosti. Dále odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 (publ. pod. č. 689/2005 Sb. NSS), a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 (publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS), týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů. Uvedla, že v odůvodnění napadeného usnesení není žádná zmínka o vypořádání její námitky vztahující se k přípustnosti žaloby; městský soud však byl povinen se s nimi vypořádat, neboť se jednalo o závažné právní argumenty (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů spatřuje stěžovatelka též v tom, že městský soud rozhodl, aniž by měl k dispozici celý správní spis, neboť jak upozorňovala již v žalobě, přílohou odevzdání věci byl i originál trestního spisu, který se tak stal součástí spisu správního; protože však městský soud svoje rozhodnutí založil na skutečnostech, které ze spisového materiálu nevyplývají, je takové rozhodnutí nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009 - 68).

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným usnesením. Má za to, že městský soud postupoval správně, když se v prvé řadě zabýval posouzením otázky, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl vůbec rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení), přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalobou napadené rozhodnutí totiž není meritorním rozhodnutím ve věci, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti stěžovatelky. I přes její kasační námitky je žalovaný přesvědčen, že zastavení řízení dle § 188 písm. g) zákona o služebním poměru je rozhodnutím čistě procesní povahy, které není na překážku novému projednání věci v kázeňském řízení, pokud by věc byla opětovně postoupena příslušnému funkcionáři ke kázeňskému řízení. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení pak konstatoval, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí

srozumitelné, které je opřeno o relevantní důvod, jímž je kompetenční výluka; je z něj tedy zřejmé, proč městský soud právě takto rozhodl.

[6] V replice na vyjádření žalovaného pak stěžovatelka uvedla, že v době po podání kasační stížnosti zjistila nové skutečnosti, ze kterých je dle ní zřejmé, že žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě tvrzení, která jsou v přímém rozporu s jeho dalším rozhodnutím ze dne 18. 5. 2018, č. j. MV-18659-10/SO-2018, ve věcech služebního poměru, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ředitelky Vyšší policejní školy a Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Praze ve věcech služebního poměru ze dne 25. 7. 2016, č. 155/2016, jímž byla stěžovatelka ustanovena na služební místo zástupkyně ředitelky předmětné školy. Dále blíže rozvádí svá zjištění, že tvrzení žalovaného v části týkající se vědomosti či nevědomosti ředitelky této školy plk. PhDr. JUDr. J. F., Ph.D., o existenci služebního hodnocení stěžovatelky zpracovaného na Policejní akademii v Praze v roce 2016, jsou vzájemně rozporná, přičemž v každé z řešených věcí jsou žalovaným uvedena naprosto opačně, a to vždy k její tíži.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka uplatnila kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti správně podřadila důvod podání kasační stížnosti, neboť jestliže napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, pak přichází v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající právě v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby, neboť z povahy věci nelze namítat žádné jiné důvody kasační stížnosti [srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06 (všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65 (všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Jakékoliv stěžovatelčiny kasační námitky směřující do merita věci nejsou tedy přípustné, protože se městský soud předmětem podané žaloby vůbec nezabýval, ale ukončil věc bez meritorního rozhodnutí pouhým procesním usnesením. Naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. však může založit i skutečnost, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 – 128), stejně jako vada řízení před městským soudem, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, či vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem

[srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98 (625/2005 Sb. NSS), nebo ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49 (427/2005 Sb. NSS)].

[11] Nejvyšší správní soud předně shrnuje výtku stěžovatelky vůči postupu městského soudu, který odmítl jí podanou žalobu jakožto nepřípustnou, aniž by se ovšem jakkoli vypořádal s argumenty v ní obsaženými, jimiž zdůvodňovala její přípustnost tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezákonně zastavil řízení o jejím kázeňském přestupku podle § 188 písm. g) zákona o služebním poměru („*věc byla postoupena podle § 187 po zahájení řízení*"), předmětné řízení měl ovšem zastavit dle § 188 písm. d) téhož zákona („*odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla*"), přičemž v žalobě dále uváděla tvrzení ve prospěch takového posouzení.

[12] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „*kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*" Z § 70 písm. c) vyplývá, že „*ze soudního přezkoumávání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.*" Za úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, je třeba považovat „*úkony správního orgánu, které se přímo nedotýkají hmotných práv dotčených subjektů, nemají bezprostřední vliv na rozhodnutí o věci samé, ale slouží spíše k určitému technickému zajištění průběhu řízení. Úkon, na nějž dopadá daná výluka, lze zpravidla napadat až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí správního orgánu coby vadu řízení, které vydání tohoto rozhodnutí přecházelo.*" (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). Dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak „*soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný*".

[13] Nejvyšší správní soud vycházel z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54 (792/2006 Sb. NSS), v němž uvedl, že „*krajský soud je proto povinen v každém jednotlivém případě zkoumat, zda se úkon správního orgánu, proti němuž žalobce brojí, dotýká subjektivních práv a povinností - ať již je jejich pramenem ústavní, mezinárodní či jednoduché právo – žalobce, a zda tedy je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Paušální přístup, který by celou kategorii rozhodnutí (např. právě rozhodnutí o zastavení řízení) vylučoval ze soudní ochrany, není na místě a je v příkrém rozporu s principy právního státu. Vyloučení určitých úkonů ze soudního přezkumu podle § 70 s. ř. s. totiž představuje výjimku z generální klauzule, zužující pravomoc soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví; jako kteroukoliv jinou výjimku v právu je zapotřebí vykládat ji restriktivně. Proto nabízejí-li se dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch soudního přezkumu a druhá proti němu, je vždy zapotřebí upřednostnit tu první, resp. v pochybnostech, zda se určitý úkon dotýká práv a povinností žalobce podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a tedy podléhá přezkumu, je na místě usuzovat, že tomu tak je.*" Rovněž je třeba reflektovat odbornou literaturu, dle níž „*s ohledem na čl. 4 odst. 3 a 4 Listiny je třeba výjimku připouštějící výluku ze soudního přezkumu rozhodnutí pojímat a v případě pochybností vykládat spíše restriktivně než extenzivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu. Jiný přístup by ve svých důsledcích totiž mohl být odepřením spravedlnosti (denegatio iustitiae). Touto otázkou se zabýval i Ústavní soud, jenž v nálezu ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 393/2001, uvedl k výlukám ze soudního přezkumu*

(byť vztahujícím se ještě k části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. 12. 2002), že z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny nutno dovodit, že žádné ustanovení OSŘ vylučující soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vykládat extenzivně. Namístě je naopak maximální zdrženlivost, tedy v pochybnostech postup ve prospěch zachování práva na přístup k soudu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodal (srov. rozsudek ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007-197, publ. pod č. 1717/2008 Sb. NSS), že princip presumpce přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu hraje dále roli širšího interpretačního vodítka pro případ pochybností o rozsahu kompetence správních soudů: v pochybnostech je nutné přezkum umožnit. Navíc čl. 36 odst. 2 Listiny dodává, že z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Připomenout je rovněž nutné mezinárodněprávní požadavek vyjádřený v čl. 6 odst. 1 EÚLP" (Potěšil, L., a kol. Soudní řád správní: komentář. Vyd. 1. Praha: Leges, 2014).

[14] V nyní řešené věci není sporu o tom, že žalovaný rozhodl o zastavení řízení dle § 188 písm. g) zákona o služebním poměru. Povinností městského soudu bylo zabývat se tím, zdali měl správní orgán skutečně vydat takovéto rozhodnutí o zastavení řízení, pokud stěžovatelka v žalobě namítala, že tento postup nebyl pro předcházející zánik její odpovědnosti za kázeňský přestupek v souladu se zákonem možný.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že každý účastník správního řízení má veřejné subjektivní právo na to, aby s ním vedené řízení bylo zastaveno ze zákonného důvodu. Pakliže takový účastník tvrdí porušení tohoto svého práva, musí mít možnost se dovolat alespoň soudního přezkumu splnění zákonných podmínek pro jeho vydání, zejména v situaci, kdy tvrdí, že důvodem pro zastavení řízení ve skutečnosti měl být zánik odpovědnosti za kázeňský přestupek, přičemž zánik odpovědnosti je soud povinen zkoumat *ex offo* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39. Adresáti takových rozhodnutí by byli zcela zbaveni možnosti jakkoli se domáhat soudní ochrany proti nevydání rozhodnutí o zastavení jejich řízení z jiného (zákonného) důvodu. Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 15. 12. 2016, č. j. 9 As 61/2016 – 43, v němž na podkladě jiné procesní situace, kdy krajský soud bez námitky žalobce sice shledal žalovaným správním orgánem uváděný důvod k zastavení řízení nesprávným, avšak sám nalezl jiný, pro nějž bylo dané řízené možné zastavit, tudíž žalobou napadené rozhodnutí nezrušil, sice konstatoval, že *„není úkolem soudu, aby v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení zkoumal, zda ve věci nebyl dán jiný důvod pro zastavení řízení, než který byl uveden správním orgánem. Tím by se totiž stavěl do role odvolacího a nikoliv přezkumného orgánu, jehož řízení je založeno na rovnosti účastníků (čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod),* ovšem pokračoval, že *„výjimkou by mohlo být, pokud by se zcela výjimečně jednalo o povinnost zastavit řízení z důvodů, ke kterým by měl soud povinnost přihlížet z moci úřední. Mohlo by se jednat například o možné zastavení řízení o přestupku podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tedy z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek, neboť k zániku trestnosti je soud povinen přihlížet i bez návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS)*". Jestliže tedy dovodil, že zánik odpovědnosti za přestupek je skutečnost, k níž je nezbytné přihlížet *ex offo*, a krajský soud má proto v tomto specifickém případě i bez návrhu žalobce povinnost přezkoumat, zda v řešené věci nezanikla trestnost pachatele, jež by zapříčinila jiný důvod pro zastavení daného řízení, než

jaký byl uveden správním orgánem v napadeném rozhodnutí, pak *a maiori ad minus* je k tomuto posouzení městský soud povinen i k námitce stěžovatelky.

[16] Nejvyšší správní soud na podkladě výše uvedeného shledal jako jedinou cestu, jak se může účastník řízení ubránit v případě závažného pochybení správního orgánu při zastavení řízení, zkoumat skutečnosti, k nimž by byl soud povinen přihlédnout z moci úřední. Bude-li takové tvrzení shledáno důvodným, má krajský soud napadené rozhodnutí o zastavení řízení zrušit, neboť jeho vydání bylo v rozporu se zákonnými podmínkami pro jeho užití. *Ad absurdum* by totiž mohl správní orgán záměrně vydávat rozhodnutí o zastavení řízení z nezákonného důvodu, přičemž nahlíženo formalistickým prizmatem městského soudu by se však tímto způsobem zastavení řízení dotčený účastník nemohl proti takovému postupu správního orgánu domoci soudní ochrany, což je neakceptovatelný výklad vedoucí k odepření spravedlnosti.

[17] V projednávaném případě stěžovatelka tvrdí, že žalovaný měl zastavit předmětné řízení z důvodu zániku její odpovědnosti za příslušný kázeňský přestupek, pročež tedy nebyl oprávněn jej zastavit z jiného důvodu. Městský soud měl nejprve v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí zkoumat splnění podmínek pro jeho vydání; v rozsahu žalobcích námitek stěžovatelky měl posoudit, zdali zastavení řízení z důvodu postoupení věci Generální inspekci bezpečnostních sborů nebránila skutečnost, že již ve smyslu § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru zanikla odpovědnost stěžovatelky za projednávaný kázeňský přestupek, neboť pak by zastavení řízení dle § 188 písm. d) téhož zákona mělo být aplikováno přednostně. Městský soud však na tyto argumenty stěžovatelky obsažené v žalobě nikterak nereagoval a nevypořádal se s nimi, nýbrž pouze stroze a formalisticky konstatoval, že napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu, pročež bez dalšího podanou žalobu odmítl. Pouze z tvrzení stěžovatelky uvedených v žalobě totiž bez dalšího dokazování a vyžádání příslušného trestního spisu nelze usoudit na jejich nedůvodnost, právě naopak v případě první služební funkcionářky plk. JUDr. PhDr. J. F., Ph.D., stejně jako druhého služebního funkcionáře plk. JUDr. Ing. M. B., Ph.D., je okamžik, kdy se o spáchání skutků dozvěděli, ve spojení s následným sledem událostí stěžovatelkou popsán tak, že zánik její odpovědnosti za kázeňský přestupek se jeví jako reálně možný a zasluhující si proto patřičné přezkoumání. Případné zjištění městského soudu, že k zániku odpovědnosti stěžovatelky za kázeňský přestupek skutečně došlo, a řízení tedy mělo být zastaveno podle § 188 písm. d) zákona o služebním poměru, má totiž pro stěžovatelku význam v rovině trestněprávní (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 6 Tdo 683/2013).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] Z výše uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost je důvodná, neboť byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[19] V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud se bude především zabývat otázkou zániku odpovědnosti stěžovatelky za kázeňský přestupek,

přičemž teprve na základě učiněného závěru posoudí, zdali příslušné kázeňské řízení bylo zastaveno ze zákonného důvodu či nikoliv, tedy jestli je na místě napadené rozhodnutí zrušit nebo podanou žalobu odmítnout.

[20] Městský soud v konečném rozhodnutí rovněž rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu